

lange, at det Forhold, hvoraf Forpligtelsen udspringer, er skriftlig konstanteret, saaledes at man skriftlig har det fornødne til Konstatering af Fordringen i Modsatning til Regningskrav, som ikke ere accepterede, eller mundtlige Krav.

Maasse jeg maa med Hensyn til, hvad den ærede sidste Taler ytrede, udtale, at jeg ganske sikkert ikke kan være med til, naar man i overmaade mange Forhold indfører 3 Mars Præskription, da at bevare 20 Mars Præskription for Gældsbreve. Jeg tror, at naar den ærede Taler lod til særlig at tænke paa Kreditforeningsobligationer, oversaa han, at der indtræder der netop ingen Præskription. For det første vil jo Renten blive betalt af Kreditforeningsobligationerne, hvorved Præskriptionen afsnydes, og dernæst ere Kreditforeningsobligationer ikke opsigelige fra Forbringshaverens Side, og det er det, der udtræves for, at noget, der svarer til Forfaldstid, kan siges at være indtraadt. Det bliver et alt for umaadeligt Spring, naar man har 3 Mars Præskription i disse daglige Forhold, da at springe op til 20 Mars Præskription for Gældsbreve, og der er sikkert ikke nogen Nødvendighed derfor.

Den ærede Taler nærede derefter Tvivl om, hvorvidt det gik an med Hensyn til de Forbringsforhold, der omhandles i § 3, hvor der er Tale om den 3 Mars Præskription, der at regne Præskriptionen fra Forfaldstiden, idet han sagde, at det undertiden er usikkert, naar en Fordring kan siges at være forfalden. Det tror jeg ikke, man kan sige. Ved enhver Fordring er det jo et meget væsentligt Moment, naar den er forfalden; thi det er det Øjeblik, man kan paatale den. Ligesom Domstolene i enhver Sag, der kommer for af den Slags, maa afgøre, om Fordringen er forfalden, og maa have de nødvendige Momenter dertil, vil det ogsaa, naar Spørgsmaalet kommer frem i Form af Præskriptionsindsigelse, ikke være vanskeligt at sige, om Fordringen er forfalden til det Øjeblik eller til et andet. Jeg tror ikke, at den Betragtning, som den ærede Taler gjorde gældende, skulde føre til, at man vilde lade det gaa efter Kalenderaaret og ikke efter den Dag, paa hvilken Fordringen virkelig forfalder.

Jeg vil dernæst heller ikke kunne være med til at gaa ind paa, at Panteretten i fast Ejendom skulde bortfalde i Tilfælde af Præskription af Hovedfordringen. Jeg tror, at den Regel, der kom ind ved en ældre Højesteretsdom, er næppe rigtig, og det er ganske urigtigt, naar den ærede Taler sagde, at man ikke havde accepteret Lovforslagets Regel i Norge. I Norge har tværtimod den

Regel altid gældt, at Panteretten i fast Ejendom bestaar, selv om Fordringen er præskriberet. Den ærede Taler vil se af det Udkast, der her foreligger fra norsk Side, at den Regel agter man at opretholde i Norge.

Jeg har her nævnt de Spørgsmaal, som jeg tror ville komme til at spille en Rolle under Udvælgsbehandlingen og under Sagens fortsatte Behandling i Rigsdagen. Jeg erkender, at det Udkast, som den højtærede Minister har forelagt, er i Realiteten et udmærket Grundlag til at arbejde videre paa. Jeg tror, at det, man skulde tage under Overvejelse, er for det første, om man kan lempe noget paa Tunggheden i Formen, dernæst, hvorvidt man skal følge Nordmændene fremfor Koncipisten af det danske Udkast i de Realitetsdifferenser, jeg til Dels har fremhævet — der er for øvrigt adskilligt flere — fremdeles vil jeg fremhæve Forlostematerien som noget, der særlig bør være Genstand for nøjere Overvejelse, dernæst, at det nøjagtig præciseres, hvad det er for et Moment, der bringer den kortvarige Præskription af 3 Mar til at gaa over til 10 Mars Præskription, og endelig, om man kan nøjes med dette Ord „Gældsbreve“, eller om man ikke maa udtrykke det paa en helt anden Maade.

Justitsministeren (Relleman): Jeg skal ikke i nogen høj Grad gaa ind paa eller fordybe mig i de Bemærkninger angaaende Enkeltighederne i Lovforslaget, som ere fremkomne, thi min Stilling til dem maa jo være den, at jeg maa se, hvilke Forandringer og formentlige Forbedringer man vil foreslaa, før jeg kan udtale mig om dem. Det er ganske naturligt, at saadanne almindelige Udtalelser om, at man ønsker det eller det nærmere drøftet, kunne ikke give mig nogen Opfordring til at udtale mig nærmere her, thi i en Materie som denne kommer det altid an paa den nøjagtige Affattelse af, hvad der foreslaas, og først naar den foreligger, vil man være i Stand til at udtale sig om, hvorvidt den foreslaaede Forandring er ønskelig eller ikke.

Jeg skal først gøre et Par almindelige Bemærkninger angaaende Affattelsen af Lovforslaget, og jeg vil da sige, at jeg tror ikke, det kan nytte noget at bilde sig ind, at man i en saa vanskelig Materie som denne skulde kunne affatte et Lovforslag saaledes, at det med Lethed kan forstås af enhver Vægmand. Jeg tror derfor, at det ved Affattelsen af Lovforslaget er langt vigtigere, at det bliver logisk og korrekt, saaledes at det med Sikkerhed kan anvendes af Domstolene og af de sag-